

j.e.van den brink

gebondenheid

en **vrijheid**

Kennis van de onzienlijke wereld

Wie de zonde in zijn leven overwinnen wil, zal kennis moeten hebben van de onzienlijke wereld. De strijd tegen de zonde ligt in de bemelse gewesten, want onze strijd is niet, een worstelen tegen vlees en bloed, maar tegen de boze machten.

Voor de zege over de boosheid, de ziekte en de gebondenheden is kennis nodig van het Koninkrijk der hemelen en zijn wetten. Hierover sprak Jezus. Hij deed dit menigmaal in gelijkenissen, niet omdat deze zo verhelderend werkten en zo eenvoudig waren, maar opdat de ongeestelijke mens 'ziende niet zou zien en horende niet horen of begrijpen'. Tot zijn geestelijke leerlingen sprak de Meester: 'Omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven' (Matth. 13:11-17).

Wij leven in een tijd dat men onder het christenvolk de sleutel der kennis heeft weggenomen. Men meent zelfs genezingen en bevrijdingen tot stand te kunnen brengen zonder dat men inzicht heeft in de geestelijke wereld. Wanneer de bijbel ons leert dat de wet des Geestes ons vrijmaakt, is het niet nodig de wet der tien geboden uit het hoofd te leren, maar noodzakelijk dat wij de wetten in de geestelijke wereld weer gaan naspeuren. Hoe kan men wettelijk in de hemelse gewesten strijden, als men niet weet welke wapenen daar gebruikt moeten worden en als men niet de wapenrusting kent die beschut tegen de vurige pijlen van de vijand? Hoe kunnen wij iemand in de vrijheid stellen of genezen, wanneer wij de wetten van het Koninkrijk niet kennen noch het recht waarop deze zijn gebaseerd?

Men kan de zonde en de ziekte niet bestrijden op geestelijk terrein, indien men niet eerst naspeurt hoe de geesten der duisternis werken en op welke wijze Gods Geest en de heilige engelen met het kind van God in de strijd om het herstel samenwerken. Paulus sprak dat de Geest alle dingen doorzoekt, zelfs de diepten Gods. Wat het rijk der duisternis betreft, maakte hij de opmerking, dat de gedachten van satan hem niet onbekend waren.

Wanneer wij hierin nog geen inzicht hebben, moeten wij ons tekort niet camoufleren door dit gebrek aan kennis voor te stellen als een soort christelijke eenvoud, maar men zal moeten ijveren naar de geestelijke gaven en moeten trachten uit het Woord Gods meer geestelijke kennis op te doen.

De bewerkers van het kwade

Jezus had kennis van de onzienlijke wereld en Hij onderscheidde de geesten of zij uit God waren of uit de vijand. Hij wist ook wat in de mens was. Wanneer zijn discipel getuigt dat Jezus de Zoon van de levende God is, antwoordt de Here: 'Zalig zijt gij Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is'. Enkele verzen later geeft dezelfde discipel een verkeerd advies. Dan keert de Meester Zich om en zegt tot Petrus: 'Ga weg achter Mij, satan'. Bij de verloochening van Petrus wordt door Jezus niet gezegd, dat deze discipel een zwak ogenblik had of dat de oude mens in Simon overheerste, maar: 'De satan heeft verlangd u te ziften als de tarwe'.

Het grote geheim van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen is, dat men zijn ware vijand weer ontdekt en de weg geopend wordt om van hem verlost te worden.

De Zoon des mensen kwam om de werken des duivels te verbreken. Hij verbrak geen werken van mensen en Hij streed niet tegen vlees en bloed, maar bad voor zijn vijanden, hoewel zij de mensen waren die de gedachten en plannen van de duivel tegen Hem ten uitvoer brachten. De boze geesten beïnvloedden de mens, Zij verleiden hem en dwingen hem daden te doen die tegengesteld zijn aan de wetten Gods. De boze machten gebruiken het hart van de mens om hun anti-goddelijke gedachten te infiltreren en tot aanzijn te brengen. Zij veroorzaken onrust, twijfel, hoogmoed, vrees, leugen, onreinheid, twist en verslaafdheid. Zoals van de Heilige Geest gezegd wordt: Hij blijft bij u en zal in u zijn, zo kan men van de boze geesten zeggen: zij blijven bij u en zoeken in u te komen.

in de brief van Jacobus lezen wij hoe de machten der duisternis werken en hoe zij de mens tot hun mede-arbeider maken. Hun begeerte is tot de mens en zij wachten slechts tot de begeerte van de mens loskomt van God, om contact met haar op te nemen en te bevruchten. 'Daarna, als die begeerte bevrucht is, baart zij de zonde' (Jac. 1:15). Deze zonde ontstaat in de inwendige mens en leeft alleen in het hart van de mens. In het Oude Testament, dat alleen op de zienlijke wereld gericht was, werd zulk een verborgen zonde niet gestraft. Niemand werd gedood omdat hij een vrouw aangezien had om haar te bezitten. in het nieuwe verbond, dat het wezen der zonde openbaart, wordt gezegd dat zulk een mens reeds overspel gepleegd

heeft. Ook zei Jezus: 'Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult niet doodslaan; en: Wie doodslag pleegt, zal vervallen aan het gerecht. Maar Ik zeg u: Een ieder, die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht'. Treedt de zonde naar buiten, dan komt zij als werk van het vlees in de zienlijke wereld. Dezelfde geestelijke wet zien wij in werking treden, wanneer Gods Geest beslag op de mens legt. Wie de Here aanhangt, wordt één geest met Hem. Maar de vrucht uit dit contact is een geheel andere. Zij is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Wanneer deze vrucht naar buitentreedt, worden de goede werken geboren, waarin de mens Gods wandelt.

Gebondenheid

Laten wij de toestand van de gebondenheid waarin de mens verkeren kan, aan de hand van een voorbeeld mogen toelichten. Iemands begeerte naar bezit wordt door een boze macht zo beïnvloed, dat hij die op onwettige wijze wil bevredigen. De deur werd dus voor de vijand geopend, de bevruchting kwam tot stand en de gedachte om zich iets op onrechtmatige wijze toe te eigenen, werd geboren. De diefstal wordt gepleegd en de boze macht verdwijnt. De begeerte is bevredigd, maar er blijft een schuld achter. Na korte of lange tijd keert de boze geest weer terug, speelt hetzelfde spel en zo gebeurt het vele malen. Tenslotte wijkt de macht niet meer uit de mens en deze wordt een gebondene. Voortaan móet hij stelen. Op één sector

van zijn leven is hij overmeesterd. Dan volgen vanzelf andere gebondenheden, want wie steelt, moet bijvoorbeeld ook liegen.

Bij gebondenheid is het beginsel der wetteloosheid in de mens gedrongen. Op deze wijze kan iemand gebonden zijn aan leugen, onreinheid, drift, verslaafdheden als nicotine, drank of verdovende middelen, spel, enz. Bij de vraag wanneer een christen gebonden is, luidt het antwoord: wanneer hij zondige dingen moet doen die hij niet wil. Een christen die waarlijk vrij is, behoeft geen zonde te doen. Een waarlijk vrije wandelt in de wegen des Heren. Een gebodene kan niet wandelen, maar het is vallen en opstaan. Een vrije kan, wanneer hij niet opletten en waakzaam is, wel struikelen. De mens struikelt alleen over iets dat buiten hem is en dat op een of andere manier op zijn weg gebracht is.

Nog erger vergaat het de mens die niet verleid wordt, maar zelf rechtstreeks contact opneemt met de vijand. Hij gebruikt daartoe zijn geloof, dat is de 'hand' van zijn geest, om uit de onzienlijke wereld iets van de vijand te ontvangen. Hij zoekt dan bijvoorbeeld zijn genezing niet langs natuurlijke weg of rechtstreeks bij God, maar op bovennatuurlijke wijze bij een magnetiseur. De toekomstige dingen leert hij niet kennen door de geest der profetie, die een gave van de Heilige Geest is, maar hij tracht de verborgen dingen te weten te komen bij een waarzegger. Hierbij wordt dan zijn geest op occulte (bovennatuurlijke) wijze verbonden met de onreine geesten. Door deze zonde wordt ogenblikkelijk de levensdraad die de mens met God verbond, verbroken. De bijbel spreekt dan ook over een zonde tot de dood.

Door het geloof kan de mens dus de Heilige Geest ontvangen die ten leven voert, maar wanneer hij zijn geloof op het rijk der duisternis richt en daarvan iets verwacht, ontvangt hij de boze geesten, die hem in de armen van de dood voeren. Mensen die occulte zonden bedreven hebben, zoals: spiritisme, magnetisme, astrologie, hypnose, telepathie, waarzeggerij en dergelijke, zijn altijd gebonden. Zulk een macht kan niet weggebeden worden, maar moet worden uitgedreven. 'Er bestaat zonde tot de dood, daarvoor zeg ik niet, dat gij moet vragen' (bidden).

Er is zonde, waarvan het nageslacht de gevolgen draagt. Wij noemen in de eerste plaats de zonden als alcoholisme, de zonde die syphilis veroorzaakt, het gebruik van verdovende middelen en dergelijke. Maar in dit verband wijzen wij erop, dat vele christenen week aan week horen voorlezen, dat God in verband met occultisme of afgoderij 'de misdaden der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde geslacht dergenen die Hem haten'. Zeer vele malen zijn wij in aanraking gekomen met mensen, die leden aan ziekten, neerslachtigheid, aanvallen in de geest, zelfmoordneigingen, waarvan de Here ons openbaarde dat dit in verband stond met de occulte zonden der voorvaders. Er zijn kerken waar men gemeenschap zoekt met ontslapen heiligen, dus met de doden. Dit is een vorm van spiritisme en in al deze gevallen raden wij aan om, in de naam van Jezus, de band met het voorgeslacht te verbreken.

Vele mensen menen dat hun gebondenheid, hun angst, hun zondige neigingen bij hen horen. 'Zo ben ik nu eenmaal'. Zij zijn als de Chinese vrouwen, bij wie van de jeugd af aan de voeten gebonden waren. Dezen

meenden dat het bij het vrouw-zijn behoorde, al strompelende te lopen. Zo vereenzelvigen vele christenen zich met hun afwijkingen. Zij zijn zo met de machten vergroeid, dat zij zich één ermee voelen.

omdat men geen kennis draagt van de onzienlijke wereld, gebruikt men termen als: erfschuld, erfzonde en erfsmet, terwijl niemand eigenlijk weet wat daar precies mee bedoeld wordt en de omschrijvingen van deze termen zich in het vage verliezen en elkaar maar al te vaak tegenspreken. Er zijn machten die gehele geslachten ten onder houden en gebruiken en waarvan men alleen vrij komt door het uitdrijven der onreine geesten en het verbreken van de band met het voorgeslacht.

Niet tegen zichzelf strijden

De apostel schrijft in Epheze 6 dat wij geen strijd hebben tegen vlees en bloed, dus ook niet tegen eigen vlees en bloed. Vrome geesten brengen de mensen op een dwaalweg door hen te laten zingen: 'O, van mijzelf verlost te zijn!' Jezus leert ons echter bidden: 'Verlos mij van de boze!' De bijbel leert niet, dat wij tegen onszelf moeten strijden en onszelf moeten verliezen. In Lucas 9:25 staat: 'Want wat baat het een mens, als hij de gehele wereld wint, maar zichzelf verliest'. Zichzelf verliezen doet men alleen, wanneer de boze ons overweldigt. Wanneer een mens zichzelf verliest, valt hij in de klauwen van de duivel die hem overmeestert, van zijn vrijheid berooft en beschadigt.

Een mens die door de boze gebruikt wordt, komt er nooit ongeschonden door. De boze gebruikt geweld en onderdrukking. Jezus is juist gekomen om

de mens van de overweldiging te bevrijden en de geschondene te herstellen, zodat hij weer waarlijk méns wordt, zoals God het bedoeld heeft.

Gods Geest wil in vrijheid een liefdesgemeenschap hebben met de herstellende geest van de mens, opdat de zuivere vrucht daarvan geopenbaard kan worden. Tot de vrucht van de Geest behoort de zelfbeheersing, dat betekent dat de wil van de mens zijn geest beheerst en richt. Zo zijn bijvoorbeeld de geesten der profeten aan de profeten onderworpen. Raakt de mens zijn zelfbeheersing kwijt, dat wil zeggen: heeft hij niet meer de controle over zijn geest, dan wordt hij een gewillige prooi van de vijand. In vele kringen meent men dat God de menselijke geest eerst wil verbreken en verbrijzelen. Evenzo zijn wil en zijn hart. ja, men zingt zelfs: 'Verbreek mij maar geheel!' Daar hoort dan zijn lichaam ook nog bij. En inderdaad denkt menige 'vrome', door kastijding van het lichaam God te behagen.

Hierdoor wordt het werk van de boze machten openlijk van God afgebeden, alsof God een welbehagen heeft in menselijke puinhopen en wrakken.

Jezus is gekomen om te herstellen, te redden, te verlossen en te genezen. Hij maakt de gevangenen vrij en verbreekt hun ketenen. Daarom zegt de Schrift: 'Verblijdt u in den Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u!'

Wat is zonde?

De bijbel leert ons dat de duivel de oorsprong is van alle kwaad.

Hij is identiek met de zonde, de ziekte en de dood. Hij is het wezen en de auteur van de ongerechtigheid. Er is geen zonde zonder de duivel en waar deze is, heerst de duisternis. Evenals zijn engelen, is hij er met eeuwige banden aan verbonden. Johannes schrijft: 'Wie de zonde doet, is uit de duivel', dat wil zeggen: is door de duivel bevrucht. Wanneer de mens zondigt, ligt de oorsprong van zijn kwaad niet bij hemzelf, maar bij de zondige machten met wie hij gemeenschap heeft gehad.

In Jacobus 1: 15 staat, dat de zonde in de onzienlijke wereld uit bevruchting geboren wordt. Deze geschiedt van buiten af. Er waren in de dagen van Jacobus mensen, die leerden dat zij 'van Godswege verzocht werden'. Verzoeken kan zowel passief als actief zijn. Passief is het kwade tot zich lokken en actief is het kwade trachten over te brengen. Wat God betreft, wijst de apostel op de onmogelijkheid hiervan. 'God kan door het kwade niet verzocht worden (passief) en Hijzelf brengt ook niemand in verzoeking (actief)'. God staat volkomen buiten de zonde. 'Maar zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de zuiging (actief) en verlokking of verleiding (dus van buiten af en passief) zijner eigen begeerte'.

De duivel houdt de mens iets verlokken voor en dan begint diens begeerte te verlangen. Uit de gemeenschap met God wordt nooit het kwade geboren. Dit is onmogelijk. 'Een ieder, die uit God geboren is, doet geen zonde, want het zaad Gods blijft in hem en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren' (1 Joh. 3:9).

Het zaad Gods geeft een andere vrucht dan het zaad van de boze. Uit God die geest is, gaat de Heilige Geest uit, die zich met de geest van de

wedergeboren mens verbindt. De vrucht van deze gemeenschap zijn de goede werken. De vrucht van de gemeenschap met een boze geest zijn de zondige werken. Eerst verleidt hij de mens tot zonde en dan wordt hij de beschuldiger, die verwijt: 'Dit en dat heb jij gedaan'. Het liefst heeft hij dat men zijn bestaan in twijfel trekt of zijn activiteiten niet onderkent en in ieder geval geen rekening ermee houdt. Zo is het hem gelukt de gedachte te infiltreren dat de christenen de oorzaak van het kwade in zichzelf hebben. Dezen voelen zich er dan als het ware onlosmakelijk mee verbonden. Zij belijden dat zij nu eenmaal zo zijn en dat ze tot de dood toe zo blijven.

De oorsprong van het goede en van het kwade liggen beide in de geestelijke wereld.

Zoals er in de stoffelijke wereld gemeenschap noodzakelijk is om vrucht te verwekken, zo is dit ook in de geestelijke of onzichtbare wereld. Het resultaat openbaart zich in de werken, die naar de verwekker genoemd worden: vrucht des Geestes óf werken der duisternis. Zonde is dus een vrucht die in de geestelijke wereld ontstaat door gemeenschap van de menselijke geest met een boze macht. Door middel van het vlees openbaart zij zich in de zienlijke wereld als werken des vlezes.

De tactiek van de vijand

De tactiek van satan is, zich te verschuilen.

De theologie houdt geen rekening met het bestaan van de duivel en zijn engelen. Zij heeft afgerekend met de zogenaamde middeleeuwse

voorstellingen. Maar het bestaan der demonen is geen uitvinding van een hysterisch mens: wij danken onze kennis omtrent hen aan goddelijke openbaring. Jezus sprak over de onreine geesten en over Beëlzebub, de overste der duivelen. Hij wierp de demonen uit en bevrijdde daardoor de mensen van zonde, ziekte en gebondenheden. Ook beval Jezus zijn volgelingen desgelijks te doen. Het was een essentieel deel van de opdracht aan zijn discipelen.

Paulus deelde ons mede, dat onze strijd in de onzienlijke wereld ligt, waar wij worstelen moeten tegen de machten der duisternis. In tegenstelling met de zuivere evangelieverkondiging bij het licht van de Heilige Geest, sprak de apostel ook over mensen, die dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen. Duidelijk legde hij dus verband tussen de geestenwereld en het instrument waarvan deze zich bedient.

De hedendaagse dogmatiek is echter demonenblind. De woorden van Paulus aangaande de hemelse gewesten waarin wij te leven en te strijden hebben, is voor haar slechts een woordenspel. De mens betekent voor haar de auteur van de zonde en is haar bewerker. 'De erfzonde is de onzalige fontein van alle werkelijke, dadelijke en persoonlijke zonden' (Christelijke Encyclopedie).

De theologie heeft de duivel uit haar denken geëlimineerd en de hypothese van de erfzonde, erfschuld en erfsmet in zijn plaats gesteld, De vijand van de mens is nu de mens zelf. Men strijdt niet meer tegen de boze en wil niet meer van hem verlost worden, maar van zichzelf. 'Uit de boze en verdorven natuur komen de dadelijke en werkelijke zonden voort' (Christelijke

Encyclopedie). Of gelijk de Nederlandse geloofsbelijdenis in artikel 15 zegt: 'Wij geloven dat de erfzonde in de mens allerlei zonden voortbrengt, zijnde in hem als een wortel daarvan'.

De taktiek van de duivel is gelukt, In het belijden der christenen wordt niet de boze als de auteur der zonde genoemd, maar de mens. Er is iets in de mens zelf dat zijn begeerte zou voortbrengen. Het lijkt op het proces dat zich afspeelt in een cleistogame bloem! Deze hypothese rammelt echter aan alle kanten. Ten eerste kan niemand vertellen wat men in wezen onder erfzonde, erfschuld en erfsmet verstaat. Bovendien past zij niet in het geval van Adam en Eva, waarbij duidelijk is dat de béinvloeding niet vanbinnenuit, maar van buitenaf kwam. Evenmin in de zondeloze, echt menselijke natuur van onze Here Jezus.

De mens zou van nature slecht zijn, maar het is duidelijk dat niet iedere daad volkomen zondig is. Genoemde encyclopedie vervolgt dan ook: 'Natuurlijk valt niet te ontkennen dat die boze neiging in dit leven zich niet ten volle kan uiten en openbaren, ja dat zelfs burgerlijke gerechtigheid mogelijk is en filantropie beoefend wordt'. Om dit nu weer in te passen bij die totaal verdorven mens heeft men de leer der gemene gratie uitgevonden. In deze volkomen duisternis is er dan weer een licht der algemene genade. 'En in al zijn wegen goddeloos, verkeerd en verdorven geworden zijnde, heeft hij verloren al zijn uitnemende gaven, die hij van God ontvangen had, en heeft niet anders overig behouden dan kleine overblijfselen daarvan' (art. 13 der Confessie).

Het meest warrige volgt nog. Hoe ziet men nu de wedergeboren mens, die de goddelijke natuur deelachtig geworden is? Men belijdt dat de erfzonde, 'ook zelfs door de doop niet ganselijk teniet is gedaan, noch geheel uitgeroeid, aangezien de zonde daaruit altijd als opwellend water uitspringt, gelijk uit een onzalige fontein' (art. 15).

Door de leer der erfzonde en het gebrek aan inzicht in de geestelijke wereld, komt men tot de conclusie, dat de natuurlijke mens nog wel iets goeds heeft, 'kleine overblijfselen, en dat de allerheiligste nog maar een klein beginsel der gehoorzaamheid heeft' en 'de zonde in hem opspringt als uit een onzalige fontein'. In wezen verschilt dus het leven van de onwedergeboren mens weinig of niets van dat van een wedergeborene, die een nieuwe schepping is. In de praktijk komt het hierop neer dat men belijdt allemaal tot de dood toe zondaar te zijn.

In de Christelijke Encyclopedie lezen wij verder nog de uitspraak: 'De zonde heeft geen eigen orgaan, bezit geen eigen kracht, ze hecht zich aan alles wat aan en in de mens is, en doet hem zondige mens zijn in de volle zin van het woord'. Dit nu is filosofie van mensen. De zonde heeft geen eigen orgaan, maar hecht zich toch aan en in de mens. Wij vragen onmiddellijk: waarmede? Hoe kan iets dat geen kracht heeft, zich vasthechten? Wat is een zondige mens in de volle zin van het woord? Omdat men in de praktijk het bestaan der demonen loochent, moet men het antwoord schuldig blijven. Indien de zonde geen kracht heeft in zichzelf, waarom is dan sprake van de kracht der zonde? 'Want uitgaande van het gebod, wekte de zonde in mij allerlei begeerlijkheid op'. De zonde is zelfs zo sterk, dat de apostel

schrijven kan: 'Zij heeft mij misleid en door middel van het gebod gedood' (dat is van de goddelijke gemeenschap gescheiden). Want de zonde (de machten der duisternis) maakt scheiding tussen God en de mens. Niemand kan twee heren dienen! Zo goed als de Heilige Geest de kracht Gods is ten leven, is de zonde (de geesten der duisternis) een kracht tot ontbinding en verderf.

Daar men blind is voor de eenvoudige voorstelling die de bijbel geeft, tracht men de oplossing te vinden vanuit het menselijk denken. Omdat men geen inzicht heeft in het wezen der zonde en haar openbaring in de praktijk van het leven, zoekt men het in veelheid van woorden en onderscheidingen: erfzonde, erfschuld, erfsmet, aangeboren en werkelijke zonden, zonden van bedrijf en verzuim, ergerlijke zonden en zonden van zwakheid, doodzonden en vergeeflijke zonden. In plaats dat men de oorsprong der zonde ziet in de machten der duisternis, als krachten met een gerichte persoonlijkheid, definieert men slechts de gevolgen en de resultaten van de werkzaamheid dezer kwade krachten.

Het woord van Jezus blijft nog altijd van kracht, dat de zaaier van het onkruid de duivel is. Deze gaat ook nu nog rond als een briesende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden. Zolang onze Heer op aarde was, streed Hij tegen de zonde die buiten Hem was. Ook zij die door Hem van schuld en gebondenheid verlost zijn, hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, in casu hun eigen natuur, maar tegen de zondemachten die buiten hen zijn. 'Biedt weerstand aan de duivel en hij zal van u vlieden' (Jac. 4:7).

De methode van de boze is ons niet onbekend

Wij zien dus dat de zonde een vrucht is, die verwekt wordt door gemeenschap van de menselijke geest met een boze geest.

Zij treedt in de zienlijke wereld naar buiten als werk des vlezes. Grijpt een boze geest de menselijke geest (de geest die Hij in ons doet wonen), dan belet hij hem wetmatig te functioneren. Al naar de sector waarin de boze geest onze levensgeest aangrijpt, is het gevolg dat ons lichaam wetteloos of ziek wordt, onze ziel zich richt op het wetteloze en dus zondigt, of onze geest verleugend wordt en op een dwaalweg wordt gebracht. Wanneer bijvoorbeeld een geest van onreinheid een mens in bezit genomen heeft, zal deze macht ook zijn invloed laten gelden op het lichaam van zulk een persoon en wij zien dan ook dat er ziekelijke afwijkingen ontstaan die met onreinheid verband houden. Aan de gelaatstrekken van menig persoon, aan zijn lichaamsvormen en houding, is dikwijls al te zien aan welke zonde hij zich overgeeft. Woont daarentegen de Heilige Geest in iemand, dan zal deze niet alleen ons leiden op het pad der gerechtigheid, maar ook 'onze sterfelijke lichamen levend maken', dat wil zeggen laten functioneren naar de wetten die God voor het lichaam gesteld heeft (Rom. 8: 11). Ook zijn uiterlijk wezen zal daarvan het stempel dragen.

In Jacobus 1: 15 staat: 'Als die begeerte bevrucht is, baart zij de zonde'. Strijden tegen de zonde is dus strijden tegen de boze machten, die een mens trachten te verleiden en zijn geest willen bevruchten. Het grote geheim van de overwinning op de zonde ligt hierin, dat wij als kinderen Gods ons niet identificeren met de zonde. Wij moeten het kwaad zien als een vijandig

element, dat niet bij ons hoort. Daarom moeten wij niet tegen onszelf strijden, maar tegen de boze. Wanneer wij een zweer aan onze hand hebben, zeggen wij toch ook niet: 'Deze afwijking hoort bij ons?', maar wij willen ervan bevrijd en verlost worden. Jezus heet Verlosser, omdat Hij de mens losmaakt van de vijandige machten. Daarom bidden wij niet: 'Verlos mij van mijzelf' maar: 'Verlos ons van de boze'.

Wij zouden de inwerking van de zondemachten kunnen vergelijken met die van electriciteit. Wanneer een mens op enigerlei wijze contact met de stroom krijgt, staat hij van hoofd tot voeten onder spanning. Waar men hem ook aanraakt, zal men constateren dat er een kracht is, die zijn gehele lichaam doortrokken heeft. Door zijn contactpunten staat hij onder invloed van de krachtcentrale, die misschien honderden kilometers van hem verwijderd is. Om van de spanning bevrijd te worden, moet de mens het contact verbreken (zich bekeren). De stroom kan echter zo'n hoge voltage hebben, dat hij dit zelf niet meer kan en een ander hem bevrijden moet. Dit is een beeld van de werking van de zondemacht. Alleen heeft de mens niet met de natuurlijke kracht te doen, maar met een geestelijke, bovennatuurlijke kracht, die tegelijkertijd een persoonlijkheid in zich draagt.

Wanneer de bijbel leert, dat de gehele wereld in het boze ligt, dat is omringd door de machten der duisternis, behoeven wij ons niet af te vragen in welke gevaarlijke situatie wij verkeren. De wedergeboren mens is een licht, schijnende in de duisternis. Onophoudelijk trachten de boze machten te infiltreren. Iemand die aan een hoogspanningsnet werkt, doet dit niet zonder beveiliging. De rubberkleding wordt het isolatiemateriaal tussen hem en de

kracht van de electriciteit. Zo is het ook nodig dat een kind van God een geestelijke wapenrusting aan heeft, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen, de methoden van de duivel. Want wij hebben niet te worstelen tegen de zichtbare vijanden, van vlees en bloed, maar tegen de onzichtbare, boze geesten in de hemelse gewesten.

Onze kinderen zijn heilig

In 1 Corinthiërs 7: 14 merkt de apostel op dat onze kinderen niet onrein zijn, maar heilig. Deze bijbelst waarheid wordt in vele zogenaamde orthodoxe kringen bestreden. De uitspraak klopt immers niet met het inzicht dat 'onze kinderen in zonde ontvangen en geboren zijn en daarom aan allerhande ellendigheid, ja aan de verdoemenis zelf onderworpen'. (Doopformulier). Tegelijkertijd erkent men dat zij toch in Christus geheiligd zijn.

Wij kunnen begrijpen dat gelovige ouders tengevolge van dit soort theorieën aan grote verwarring ten prooi vallen. Wat moet een ouder nu toch eigenlijk geloven? Moeder ziet naar haar baby, die in de wieg ligt te kraaien. Heeft zij dit kind nu in zonde ontvangen, dat wil zeggen: is de gemeenschap tussen haar en haar man eigenlijk verkeerd geweest? Het woordje ontvangen wijst op het ogenblik dat het kind verwekt wordt. Is het huwelijk dan niet door God Zelf ingesteld? Zegt ook Jezus niet: 'Die twee zullen tot één vlees zijn?' Men doet een beroep op Job 14:4 waar staat: 'Komt ooit een reine uit een onreine?'

Maar wij lezen uitdrukkelijk dat de Heer zijn discipelen rein verklaart. 'Want hij is geheel rein'. Ook zei de Heer: 'Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb' (Joh. 15: 3). Geldt ook hier niet de uitspraak: 'Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden'. Indien wij rein zijn, dan zijn onze kinderen niet onrein, maar heilig (1 Cor. 7:14). Dit is geen uitspraak die berust op de traditie der vaders, maar op de Heilige Schrift. Omdat men deze waarheid niet loochenen kan, schreef onlangs een orthodox predikant, dat onze kinderen sacramentaal heilig zijn! Verder zijn ze dan zondaar. Wie het vatten kan, die vatte het.

Wanneer onze kinderen de verdoemenis onderworpen zijn, betekent dit dat onze kleinen, die geen onderscheid kennen tussen hun linker- en rechterhand en evenmin tussen goed en kwaad, kleine verdoemelingen zijn en dus verloren zijn. Maar Jezus zegt: hunner is het Koninkrijk der hemelen. Deze kinderen zijn ervoor bestemd dat in hen de gerechtigheid, de blijdschap en de vrede van Gods Koninkrijk geopenbaard wordt.

De bijbel leert, dat een mens geoordeeld wordt naar zijn werken, naar dat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad. Ook zegt de Schrift duidelijk dat Jezus Christus een verzoener is voor de zonden der gehele wereld (1 Joh. 2:2). Hij is het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt (Joh. 1:29). Deze waarheden worden ontkend en de genade beperkt tot een kleine groep uitverkorenen, ook onder de kinderen. Bij een leer dat Jezus niet voor alle mensen gestorven is, en dat kleine kinderen pretendenten voor de verdoemenis zijn, in plaats van troonpretendenten, kan alleen de hel geïnteresseerd zijn.

Onze kinderen zijn niet geheiligd in Christus, zoals het doopformulier zegt, maar de Schrift leert dat zij in hun ouders geheiligd zijn. Zoals dezen zorgen voor kleding en voeding, en de natuurlijke beschermers van het kind zijn, zo zijn zij dit ook in de geestelijke wereld. Zij behoren op de bres te staan wanneer boze machten van zonde en ziekte het kind aanvallen. Hun taak is om bij het weerloze kind de machten te weerstaan die het dikwijls al vanaf zijn ontvangenis belagen en indien dezen het kind overweldigd hebben, uit te drijven. Daarom dragen de gelovige ouders hun kinderen op in het midden der gemeente. Hiermede aanvaarden zij hun taak, om met de andere gelovigen, als een groot huisgezin, weerstand te bieden aan de boze geesten in de hemelse gewesten, die het op de ondergang van het kind gemunt hebben. Zij willen dit doen met de wijsheid en de kracht die zij ontvangen hebben door de Heilige Geest. Zo willen zij het kind heiligen, dat is afzonderen voor de Heer, totdat het te zijner tijd zelf zijn keuze maken kan.

De zonde buiten ons

Voor een christen is het heel normaal, wanneer de zonde buiten hem is. Wanneer de machten der duisternis in hem zijn, is hij een gebondene. Dan móet hij zondigen. Wanneer hij vrij is, kan hij verleid worden en tot zonde komen, maar hij hoeft het niet meer te doen. Wanneer iemand vrij is, kan hij lopen, en alleen als hij wandelt, kan hij struikelen. Een mens doet dit als hij niet oplet, niet waakzaam is. Daarom worden wij tot voortdurende waakzaamheid vermaand, daar onze vijand, de boze, niet slaapt. De zonde

die buiten ons is, moeten wij als een vijand weerstaan. 'Biedt weerstand aan de duivel, en hij zal van u vlieden'.

Het is voor de christen in dit verband zeer belangrijk, te weten wanneer hij bidden moet en wanneer een duivel moet worden uitgedreven. Er zijn ook mensen die vaak jaren lang bidden om overwinning of verlossing, en deze nooit behalen. De oorzaak ligt dan meestal in het feit dat de zondemacht die in hen woont, uitgeworpen moet worden, in de naam van Jezus, daar zij door gebed niet uitgaat.

In het algemeen moet de mens wat betreft zonde, alleen bidden, wanneer de machten buiten hem zijn. Dan bidt hij: 'Leid mij niet in verzoeking', welke altijd bewerkt wordt door boze machten. Hij bidt ook om meer kracht om de boze te weerstaan, om wijsheid, om inzicht en om onderscheiding van geesten. Ook bidt hij om bewaring, om een engelenwacht, inzonderheid voor zijn kinderen.

Als wij onze zonden belijden, dat wil zeggen in het licht brengen door ze uit te spreken, dan alleen is bevrijding mogelijk. Door onze belijdenis breken wij met de machten der duisternis en distantiëren wij ons van hen. Wij spreken hier niet over geesteszieken en zwaar gebondenen, die verlost moeten worden buiten hun eigen wil om. Moge de Heer ons ook daar verder inzicht in geven. In principe zijn mijn zonden de zondemachten die het op mij gemunt hebben, waar ik contact mee opgenomen heb en wier werken ik in de zienlijke wereld breng als werken der duisternis. De zonden van mijn broeder zijn de boze geesten die het op hem gemunt hebben en waar hij gemeenschap mee gehad heeft. Ons aller zonde en ongerechtigheid heeft de

Here echter op Hem doen neerkomen (Jes. 53:6). Jezus heeft overwonnen en Hij heeft ons de kracht gegeven om, vast in het geloof, de boze te weerstaan.

Hij is een rechtvaardige, die op de weg der gerechtigheid wandelt. Maar hij verkeert met zijn vernederd lichaam toch 'ver van de Heer in de vreemde'. Hij staat dus voortdurend bloot aan de aanvallen en verlokkingen van de machten der duisternis. Nog altijd gaat de vijand rond als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou kunnen verslinden. Het is best mogelijk, dat de béinvloeding van de duivel zo subtiel is, dat de mens deze niet opmerkt. Paulus schreef: 'Ook mijzelf beoordeel ik niet, want ik ben mij van niets bewust, maardaardoor ben ik niet gerechtvaardigd. Hij, die mij beoordeelt, is de Here' (1 Cor. 4:4).

Wie spreekt over eigen zondeloosheid heeft het oordeel, dat aan God alleen toekomt, zelf ter hand genomen. Een gevaarlijke bezigheid! De bijbel spreekt niet over zondeloosheid, maar Paulus zegt: 'Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Jezus Christus gegrepen ben'. Even later staat er: 'Laten wij allen, die volmaakt zijn. . .' (Phil. 3:12-16).

De mens gaat dus uit van de hem toegerekende gerechtigheid en voorgestelde volmaaktheid, om deze door de kracht des Heiligen Geestes te realiseren, zowel in de onzienlijke als in de zienlijke wereld. Wanneer de zonen Gods geopenbaard worden, zullen dezen de volledige triomf van het werk des Geestes in hun sterfelijk lichaam tonen. Zij zullen dan aan het beeld van de Zoon gelijkvormig geworden zijn. Wij hebben niet de taak bezig te zijn met onszelf en na te gaan hoever wij gevorderd zijn, maar ons

oog te richten op Jezus, naar wiens beeld wij veranderd worden van heerlijkheid tot heerlijkheid.

Het 'ik' kruisigen

Hebben wij dan alleen maar tegen de boze te strijden en niet tegen ons eigen ik? Jezus zei dat degene die Hem volgen wil, zichzelf verloochenen moet. De allereerste stap op de weg des heils is de zelfverloochening. Wat bedoelde de Heer daarmee? Wanneer een vrouw zelfstandig is en ongehuwd, bepaalt zij haar eigen werk en haar handelingen. Zij doet wat zij zelf wil, omdat zij eigen baas is. Zij is onafhankelijk. Wanneer echter deze vrouw gaat trouwen, doet zij vrijwillig en met blijdschap afstand van dit onafhankelijkheidsprincipe. Zij is met haar man verbonden en voortaan regelt zij zich naar haar man.

Deze zelfverloochening kost in een goed huwelijk geen inspanning, maar brengt vreugde. Dit juk is zacht en de last is licht. Zo schrijft ook Paulus: 'Met Christus ben ik gekruisigd en toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in (in gemeenschap met) de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven'.

De apostel bedoelt: zoals een man, wanneer hij een vrouw huwt~ verplicht is haar schulden over te nemen, zo heeft ook Christus aan het kruis mijn zondesschuld betaald, mij vrijgekocht uit de macht der duisternis, en ik leef nu met Hem, niet meer door eigen inspanning, zoals de wet eenmaal eiste,

maar door de Geest die Hij mij geschonken heeft op mijn geloof. De menselijke geest huwt door het geloof met Gods Geest, 'opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest' (Rom.84).

Het is Gods bedoeling bij de mens zijn intrek te nemen, en dat niet om de menselijke persoonlijkheid te doden of te knechten, zoals in een slecht huwelijk en zoals de duivel het probeert, maar om in een volkomen liefdevol en barmonieus samengaan in de aardse tent te bestaan.

God heeft geen behagen in de dood van de zondaar, maar daarin dat hij zich bekeert en leeft! Hij wil dat zijn volk leven en overvloed heeft. Waar zou de mens de kracht vandaan halen om het eigen ik te doden?

Er wordt toch geleerd dat het eigen ik sterven moet. Gods Geest doet dit niet, want deze maakt levend. Wanneer dit eigen ik gestorven was, hoe zou dan gezegd kunnen worden: 'Ik roem in het kruis van onze Here Jezus Christus?' Een mens heeft toch geen tweede ik en hoe kan hij zonder een ik gemeenschap hebben met Christus? Inderdaad heeft de vijand niet veel omkijken meer naar hen, die er zo vroom van spreken dat zij hun eigen ik hebben gedood, want hoe kan in hen het leven functioneren? En de gemeenschap met God?

Door de strijd tegen zichzelf te voeren en door het opleggen van geboden en verboden, en het stellen van regels, komt men terecht op wettische paden, waar de blijdschap sterft en de vrolijkheid niet gevonden wordt. Het is God bedoeling dat wij de strijd zullen voeren in de hemelse gewesten tegen de

machten, wereldbeheersers en boze geesten in de lucht, totdat wij, van al onze vijanden verlost, Hem kunnen dienen zonder vrees al de dagen van ons leven.

WWW.RHEMPRINT.NL